

være enige om, at Vælgerne bør spørges om noget, de ikke kendte, da de gik til Valg, maatte kunne stemme for den. Men hvis det ærede Medlem Hr. Pürschel, der jo almindeligvis optræder som Forbedrer af mange Ting, vil forbedre ogsaa denne Dagsorden, har jeg ikke noget derimod. Jeg skal med største Velvillie overveje et Forslag fra det ærede Medlem om en anden Ordlyd, og kan vi enes om en Ordlyd, saa for mig ingen Alarm, det gælder ikke for mig om at kunne prale af at have været den Forslagsstiller, der fik Forslaget vedtaget, jeg skal med Glæde afstaa den Ære til det ærede Medlem Hr. Pürschel og skal med Glæde stemme for den Dagsorden, han stiller, og den vil selvfølgelig være langt bedre formuleret, end hvad jeg stakkels sølle Djævel kan præstere. Men det ærede Medlem Hr. Axel Møller kan da formentlig ikke være enig i, at der er noget i Vejen med denne Ordlyd, i hvert Fald ikke i Realiteten, for det ærede Medlem har endnu i Dag sagt: Lad os bare udsætte denne Sag, kan vi ikke faa den færdig i denne Samling, kan vi gaa videre i næste Samling. Saa maa det ærede Medlem Hr. Axel Møller virkelig nu staa ved sit Ønske om at skyde denne kedelige Sag ud, staa ved det paa den Maade, som det er muligt; ved at standse denne Lovgivning. Var det kun Ord, det ærede Medlem brugte? Lad os nu se, om der er Handling bag de mandige Ord.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch havde, ligesom jeg forstod det ærede Medlem Hr. Pürschel, paa Forhaand den Opfattelse, at Forslagsstilleren maatte være sikker paa, at dette Forslag kunde ikke andet end blive forkastet. Jeg kan nu ikke forstaa, hvorfor dette absolut skulde være en Forudsætning. Jeg maatte da gaa ud fra, at i hvert Fald det radikale Venstre kunde intet andet end være med til at stemme for dette Forslag, og jeg maatte gaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller og de Meningsfæller, han maatte have med Hensyn til Ønskeligheden af at udskyde denne Sag, maatte stemme derfor. Jeg har virkelig regnet med, at her var et sikkert Flertal for et saa fornuftigt Forslags Gennemførelse, og det synes jeg ogsaa, det ærede Medlem Hr. P. Munchs Tale berettiger mig til. Det ærede Medlem sagde: Det, der sker nu, er et Brud paa den sociale Linie, som er fulgt i over 30 Aar. Men er det et Brud paa denne Linie, et Brud paa den Politik, som ikke mindst det radikale Venstre har megen Ære af at have ført frem til det nuværende Stade, saa forstaaer jeg ikke, hvorfor det

radikale Venstre anser det for en Selvfølge, at et Forslag om at standse denne Odelæggelse, dette Brud paa Linien, dette Brud paa det, der er bygget op i 30 Aar, paa Forhaand skulde være afgjort som noget, der burde forkastes.

Saa tilføjede det ærede Medlem Hr. P. Munch nogle besynderlige Vendinger om, at Smaafolk her i Landet vilde have det bedre i kommende Tider, hvis Socialdemokraterne havde gjort ligesom det radikale Venstre: stillet Ændringsforslag og søgt at faa Forhandling i Gang. Jeg synes jo ikke, det radikale Venstre har nogle glørværdige Resultater af sine Bestræbelser i saa Henseende; hvis jeg husker ret, er der ikke vedtaget ret mange af deres Ændringsforslag. Jeg har været nærværende ved alle disse Afstemninger og har ingen stærk Erindring om, at det radikale Venstre har haft Lejlighed til at præge denne Lovgivning. Men for at faa Lejlighed til at stille Ændringsforslag, for at faa Lejlighed til at agere med i hele den ubehagelige Forestilling, som Nedskaeringen er, har det radikale Venstre, synes jeg, i høj Grad forsynet sig imod sin demokratiske Fortid, og vi for vor Del har ikke ønsket at gaa ind i et saadant Arbejde.

Jeg tilstaaer det ærligt: vi kunde maaske paa et eller andet Punkt have faaet et Komma flyttet hen paa et bedre Sted, end hvor det nu staaer, det er muligt, men vi ønskede at have rene Hænder i denne Sag, vi ønskede ikke at række blot en Finger til Medhjælp overfor den Brutalitæt, som her øves overfor Smaafolk. Det vedstaaer jeg ærligt, vi har ikke villet ind i den Forhandling, vi har ikke ønsket at deltage i dette Overfald paa Fattigfolk, som var denne Regerings Opgave. Vi vidste jo særdeles vel, at Venstre og det konservative Folkeparti nok skulde finde hinanden og nok skulde holde alle kedelige Toldhistorier til Side, saa længe det drejede sig om at slaa ned paa Fattigfolk, men jeg havde snægtelig ikke ventet, at det radikale Venstre vilde være fulgt med i dette Arbejde.

Naar det ærede Medlem Hr. P. Munch nu ønsker at tale om Ansvar, saa tør jeg maaske mene, at det radikale Venstre ikke er helt ansvarsfrit for, hvad der nu sker. Jeg giver ikke meget for, at de en Dag har stemt mod en Lov og anden Dag for en anden, og jeg giver heller ikke meget for deres Realitetsforhandling; nej, hvad der har en ganske anden Vægt for mig, er den Kendsgerning, at det radikale Venstre var med til at tilsiige denne Regering Arbejds-